ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Наше життя

РІК ВИДАННЯ 2-й
Газета виходить щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 14 (92) | Субота, 5 квітня 1969 року | Ціна 2 коп.

ПРАВОФЛАНГОВІ КУЛЬТУРИ ВИРОБНИЦТВА

Із місяця в місяць усе яскравіше розгоряються вогні соціалістичного змагання за успішне виконання п'ятирічки, за гідну зустріч 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна. На честь славного Ленінського ювілею повсюди в нашій країні провадиться Всесоюзний громадський огляд культури виробництва.

Колективи підприємств системи УТОГ теж також включились в громадський огляд культури виробництва, розгорнувши боротьбу за неухильне виконання його умов, за досягнення найкращих кількісних і якісних показників роботи.

Днями президії Центрального правління Українського товариства глухих і Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств розглянули підсумки попереднього етапу громадського огляду культури виробництва (за 1968 рік) і в своїй спільній постанові затвердили рішення Центральної оглядової комісії про визначення переможців і присудження їм призових місць.

Ось підсумки попереднього етапу:

ПЕРШЕ МІСЦЕ присуджено колективам Київського дослідного підприємства, з врученням Почесної грамоти Української республіканської ради профспілок, і Донецького УВП, з врученням Почесної грамоти Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств;

ДРУГЕ МІСЦЕ завоювали колективи Ужгородського УВП-1 і Лубенського УВП;

НА ТРЕТЄ МІСЦЕ вийшли колективи Дрогобицького і Кам'янець-Подільського учбово-виробничих підприємств.

Всіх переможців попереднього етапу Всесоюзного огляду культури виробництва нагороджено грошовими преміями, які розподіляються дирекцією УВП за погодженням з місцевим комітетом профспілки між тими особами, які беруть активну участь в підвищенні культури виробництва і сприяють виконанню показників, передбачених Положенням про огляд.

За досягнуті успіхи в підвищенні культури виробництва і створенні для робітників кращих умов праці оголошено подяку колективам таких підприємств: Львівського № 1, Полтавського № 1, Дніпродзержинського, Садгірського та Івано-Франківського.

З переможців попереднього етапу громадського огляду, з цих правофлангових культури виробництва треба брати приклад, наслідувати їм в умінні вести боротьбу за виконання основних показників огляду, зокрема, боротьбу за підвищення продуктивності праці, широке впровадження комплексної механізації і автоматизації виробничих процесів, поліпшення якості продукції, за створення робітникам здорових і безпечних умов праці.

Разом з тим у ході проведення огляду розкрито недоліки. Більшість обласних оглядових комісій, які були створені для організації і проведення огляду, подаючи підсумкові матеріали, керувались тільки показниками виробничо-господарської діяльності УВП, не брали до уваги виконання всіх дванадцяти пунктів умов. А такі обласні оглядові комісії, як Запорізька, Миколаївська і Чернігівська, зовсім не подали матеріалів і цим позбавили колективи підприємств можливості брати участь у попередньому етапі огляду культури виробництва.

До цього слід додати, що ряд обласних оглядових комісій подали формальний матеріал, а Донецька, Луганська і Харківська комісії надіслали акти по оглядах, складені оглядовими комісіями УВП, і постанови з рекомендаціями присудити призові місця всім підприємствам, які є в цих областях.

На окремих підприємствах (Одеському № 1, Харківському № 1, Луганському № 1 та інших) формально провадили огляд. Чому? — треба спитати керівників. Чи не тому, щоб звільнитись від зайвих клопотів запроваджувати в цехах і на дільницях ті заходи, які необхідні за умовами огляду. Отже тут погані справи з додержанням правил техніки безпеки, із забезпеченням працюючих належними санітарно-побутовими умовами. Саме Положення огляду вимагають від керівників підприємств значного покращання умов праці робітників і підвищення культури виробництва.

Попередній етап Всесоюзного огляду культури виробництва закінчився, але громадський огляд триває далі. Як відомо, згідно з постановою президії Української республіканської ради профспілок для заохочення колективів підприємств системи УТОГ у Всесоюзному громадському огляді культури виробництва за остаточними підсумками, які підбиватимуть в січні 1970 року (за 1969 рік), для переможців установлено два дипломи Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС.

Робітники, інженерно-технічні працівники і службовці підприємств системи Товариства! Ще активніше беріть участь в поході за високу культуру виробництва, домагайтеся відмінних трудових показників на честь 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна!

П'ятий рік трудиться на Садгірському УВП Ярослава Безушко. Ставши на Ленінську трудову вахту, вона щомісяця перевиконує виробничі норми.

На фото: плетельниця Я. Безушко.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЧЕРВОНІ КНИЖЕЧКИ — КРАЩИМ

На Кременчуцькій взуттєвій фабриці є велика компактна група членів УТОГ. Разом з усім колективом підприємства вони беруть активну участь в соціалістичному змаганні на честь 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна, виконують і перевиконують виробничі завдання.

Адміністрація фабрики високо оцінює працю глухих робітників. За перевиконання виробничих завдань вони часто одержують грошові винагороди та грамоти.

Днями на взуттєвій фабриці в урочистій обстановці групі робітників було вручено червоні книжечки, які свідчать про присвоєння їм почесного звання ударників комуністичної праці. Серед них — Михайло Шаблій, Федір Шолудько і Тарас Шостак. Ці товариші показують гідний наслідування приклад сумлінного відношення до праці та зразкового поводження в суспільстві.

О. БІЛОГУБ.
Наш нештат. кор.
Кременчук.

19 РОКІВ ЗА ВЕРСТАТОМ

Кожного ранку вулицями Олександрії, що на Кіровоградщині, енергійно крокує чоловік. Це Яків Маляренко поспішає на роботу в автогосподарство.

Ось вже 19 років він трудиться токарем. Яку б роботу йому не доручили, Я. Маляренко завжди виконає її швидко й якісно. За сумлінне ставлення до праці профспілкова організація та адміністрація автогосподарства не раз нагороджували його почесними грамотами та грошовими преміями.

Яків Маляренко був делегатом VIII з'їзду УТОГ. Готуючись до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, він допомагає працівникам Олександрійського клубу УТОГ обладнати Ленінський куточок та оформити фотоальбом, присвячений знаменному ювілею.

Г. ЛИПКО.

Відповідь радянських людей

На мітинг протесту проти китайських властей, що вчинили збройну провокацію, зібрались трудівники Кіровоградського учбово-виробничого підприємства. Першим виступає секретар партійної організації І. Герасимець. Він гнівно засуджує провокаційні дії маоїстів на радянсько-китайському кордоні. В цій провокації, говорить він, повинна кліка Мао Цзе-дуна, яка нагадала ще раз всьому світові про зраду справі марксизму-ленінізму та пролетарському інтернаціоналізму.

На мітингу виступив також зав. відділом кадрів, колишній прикордонник П. Федюкін.

Колектив підприємства прийняв резолюцію, в котрій таврує кліку Мао Цзе-дуна і одобрює Заяву Радянського уряду з приводу збройних китайських провокацій в районі острова Даманський.

М. ОСИПОВ.
Наш нештат. кор.
Кіровоград.

СЕМІНАР НЕШТАТНИХ КОРЕСПОНДЕНТІВ

Наприкінці березня в Києві відбувся семінар нештатних кореспондентів, організований редакцією газети «Наше життя» і Курсовою базою УТОГ.

Учасники семінару прослухали такі лекції: «Завдання громадських кореспондентів радянської преси в світлі рішень XXIII з'їзду КПРС і в зв'язку з підготовкою до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна», «Ленін — редактор і організатор преси нового типу», «Основні принципи радянської преси», «Масова робота редакції газети», «Висвітлення питань промисловості в газеті», «Питання мистецтва, зокрема самодіяльного, в газеті» та «Мова і стиль газети».

Лекції прочитали викладачі кафедри журналістики Вищої партійної школи при ЦК КП України — кандидати історичних наук Г. І. Вартанов та І. М. Велігура, старший викладач П. А. Самченко, а також член-кореспондент Академії наук УРСР В. Я. Дашкевич.

Про завдання, що стоять перед Українським товариством глухих, нештатним кореспондентам «Нашого життя» розповів голова президії Центрального правління УТОГ К. В. Філонок.

Учасники семінару відвідали філіал Центрального музею В. І. Леніна, побували на Київському дослідному підприємстві, ознайомилися з історичними і культурними місцями столиці України.

НАША ГОРДІСТЬ — ПЕРЕДОВИКИ

На двох учбово-виробничих підприємствах Закарпаття трудиться 9 бригад, яким присвоєно почесне звання «Бригада комуністичної праці». Ці колективи об'єднують понад 200 чоловік. Серед них такі майстри виробництва, як Степан Окаранюк, Марія Вовк, Василь Бумбак, Григорій Вовк, Іван Подольчак, Олена Русин, Маргарита Томей, Іолана Орос та багато інших.

Комсомолка Олена Моринець ще зовсім молода дівчина, але вона вже майстер цеху. Щомісяця перевиконує виробничі завдання на 112—120 процентів і комсомолець ударник комуністичної праці Юрій Форкош.

З року в рік зростає число передовиків і ударників комуністичної праці в сільському господарстві. Член УТОГ Іван Іванович Мельник ось вже чверть століття очолює ланку в сільгоспартілі «Виноградар» Іршавського району. Ланка щороку збирає високі врожаї винограду. Торік члени ланки Івана Мельника за власною ініціативою організували посадку винограду в урочищі Лукачівка, де неможливо використати механізацію. Тепер і ця ділянка землі даватиме людям користь.

Трудящі глухі Закарпаття, як і всі радянські люди, докладають всіх зусиль, щоб домогтися нових виробничих успіхів і гідно зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

В. СТАРОДУБЦЕВ.
Наш нештат. кор.
Ужгород.

ІСТОРІЯ ОДНОГО МАНДАТА

ЦЬОГО РАЗУ гостями Григорія Чумака були працівники історичного музею. Він передав їм свій мандат, що як дорогу реліквію зберігав півстоліття. Виданий цей документ Тимчасовим робітничо-селянським урядом України в грудні 1918 року. Як у ньому зазначається, тов. Чумаку доручалось доставити в Москву, в розпорядження Ради Народних Комісарів, ешелон цукру. На цьому ж мандаті рукою Володимира Ілліча накладено резолюцію:

«Негайно надіслати в Компрод. Гол. РНК В. Ульянов (Ленін) 31 XII-1918».

І тепер радістю й гордістю світяться очі Г. І. Чумака — члена КПРС з 1917 року, учасника трьох революцій, нині персонального пенсіонера,— коли він починає розповідати про свою зустріч з Іллічем, про те, як з'явився на його мандаті цей лаконічний напис.

...Вісімнадцятий рік. Григорій Чумак, будучи більшовиком-чекістом, членом української секції Петроградського комітету РКП(б), сформував загін із солдатів і матросів, які побажали битися за визволення України від німецьких окупантів та петлюрівців. Сам теж виїхав на Україну. Добрався до місця, де перебував уряд, розповів про сформований загін, про Леніна, про тяжке продовольче становище в Москві і Петрограді. Уряд України вирішив допомогти російським братам — надіслати 20 пульманівських вагонів цукру, відбитих партизанами у ворога. Супроводити ешелон призначили Г. І. Чумака. Тоді ж йому вручили і мандат.

Десять діб тривала поїздка. Нарешті — Москва.

— Добре пам'ятаю,— розповідає Григорій Іванович,— був тоді сильний мороз, лютувала хуртовина. Навколо — величезні кучугури. Ледве добрався до Кремля. Вартові перевірили документи і провели до Бонч-Бруєвича, керуючого справами Раднаркому. Коротко доповів, хто я, навіщо приїхав, що привіз. Мандат, звичайно, показав.

Взяв Бонч-Бруєвич мій мандат, посвідку про особу і каже:

— Зараз доповім Володимирові Іллічу.

Через кілька хвилин мене запросили до кабінету Леніна.

Володимир Ілліч сидів за столом, накинувши пальто на плечі, і, очевидно, розглядав мої документи. Побачивши мене, підвівся з-за столу, пішов назустріч! Міцно потиснув руку, запросив сісти і почав докладно розпитувати, як справи на Україні, чи все обійшлося гаразд у дорозі, скільки цукру привіз.

— Двадцять вагонів, кажете? — радісно вигукнув Ілліч.

І, звертаючись до Бонч-Бруєвича, який був присутній під час розмови, розпорядився:

— Весь цукор — дітям.

Ленін на мандаті наклав резолюцію і попросив Бонч-Бруєвича допомогти мені знайти Брюханова, щоб оформити передачу ешелона.

Прощаючись, Володимир Ілліч спитав, де я відпочиватиму. Почувши, що збираюсь повернутися в Петроград, порадив обов'язково зайти до товариша Свердлова — він допоможе дістати квиток на поїзд.

На станцію я вже не йшов, а летів, наче на крилах. Все думав: ось який Ленін — простий, сердечний, чуйний.

...Багато води збігло відтоді. Та ніколи не згладиться з пам'яті старого комуніста ця хвилююча зустріч. Про неї він тепер розповідає школярам, студентам, молодим робітникам. А мандат з ленінською резолюцією недавно поповнив експозицію Державного історичного музею УРСР.

Г. СЕМЕНОВ.

О. Атаманюк почала працювати з 1953 року на Кам'янець-Подільському УВП швеєю. Зараз вона успішно справляється з обов'язками контролера по якості продукції.

ЩО ПОКАЗАВ ОГЛЯД

Черкаський обласний відділ УТОГ провів огляд - конкурс стінних газет. В ньому взяли участь всі редколегії культустанов і учбово-виробничого підприємства. Було відзначено, що в порівнянні з минулими роками зміст стінгазет значно поліпшився, вони стали краще оформлятися. Стінна преса стала більш бойовою, злободенною. В ній яскраво висвітлюється діяльна підготовка трудящих глухих Черкащини до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Відмічені також і недоліки. В деяких газетах не зовсім вдалі заголовки, зміст окремих заміток не конкретний, відсутні карикатури та критичні виступи.

Із всіх стінгазет, представлених на огляд-конкурс, перше місце, як і в минулому році, зайняла газета Черкаського Будинку культури глухих, де редактором А. Шлапаченко.

Друге місце присуджено газеті Черкаського УВП «За новаторський труд» (редактор П. Перетятко). Як недолік відмічено, що газета ще мало приділяє уваги побуту глухих та організації їх дозвілля.

Третє місце присуджено стінгазеті Звенигородського клубу глухих «Утоговець» (редактор М. Сидун).

Редколегії кращих газет нагороджені похвальними грамотами і грошовими преміями.

В. ВИШНЕВСЬКА.

ПЕРШІ ВЕСНЯНІ ТУРБОТИ

У нас, на півдні, уже відчутна хода весни. Березневі струмочки виносять води у Сакса-гань. Після морозів і чорних бур повіяло теплом.

І відразу у людей з'явилися перші весняні турботи. У Ніни Білої, що живе у м. Терни, день починається з обрізування декоративних дерев, формування кущів, які ось-ось викинуть бруньки, бризнуть зеленим вогником. А потім ціле літо Ніна Біла буде ранками висаджувати і доглядати квіти на клумбах у парку і на алеях міста.

А у Марії Луговой свої турботи. В колгоспі ім. Ульянова вона працює у садовогородній бригаді. Перше весняне тепло кличе хліборобів у поле і сад. Марія вирощує хорошу городину і фрукти.

Клопочеться уже біля парників і Софія Кращенко, городниця радгоспу № 12 Північного гірничозбагачувального комбінату. Любовно доглядає вона ніжну тендітну розсаду, яка під склом тягнеться до сонця.

Г. ЛИСЮК.
Наш нештат. кор.
Софіївський р-н.
Дніпропетровська обл.

ВЕТЕРАН КОЛГОСПУ

Понад тридцять років трудився в сільгоспартілі ім. XX з'їзду КПРС Вознесенського району, що на Миколаївщині, Д. Богомолов. З перших днів організації колгоспу він працював на тваринницькій фермі. А це нелегка праця. Сонячний день чи дощ надворі, будень чи свято, а худобу треба доглянути.

Дмитро Семенович, пам'ятаючи, що країні потрібно більше продуктів тваринництва, з повною віддачею сил і енергії виконував доручену роботу. Своєю сумлінною працею він завоював повагу односельчан і товаришів по роботі.

Тепер Дмитрові Семеновичу 61 рік. Колгосп провів його на пенсію. Та Д. Богомолов говорить: «Дома сидіти не збираюся. Треба ще попрацювати».

Дмитро Семенович — учасник Великої Вітчизняної війни. Він громив німецько-фашистських загарбників на радянській землі, на території Чехословаччини. Був контужений, внаслідок чого втратив слух. Має два поранення на нозі.

Можна не сумніватися, Дмитро Семенович ще працюватиме і принесе немало користі колгоспу.

М. СТЕПАНОВ.
Голова Вознесенського міжрайвідділу УТОГ.

Колектив Київського учбово-виробничого підприємства № 1 розгорнув соціалістичне змагання на честь Ленінського ювілею.

В авангарді змагання за дострокове виконання виробничого плану впевненно крокує і Оля Фесенко — одна з кращих штампувальниць підприємства.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ОФІЦІЙНІ ПОВІДОМЛЕННЯ

ЗА ЧАСТКОВОЮ УЧАСТЮ

З метою забезпечення робітників Єнакіївського учбово-виробничого підприємства житловою площею президія Центрального правління УТОГ виділила УВП 140 тис. карбованців для часткової участі в будівництві жилого будинку.

ДЛЯ ШКІЛ-ІНТЕРНАТІВ

Президія ЦП УТОГ виділила на 1969 рік кошти в сумі 600 тисяч карбованців для поліпшення навчально-матеріальної бази і будівництва шкіл-інтернатів глухих і туговухих дітей.

ПРИЗНАЧЕННЯ

Президія ЦП УТОГ призначила на посаду директора Сумського учбово-виробничого підприємства тов. Сіроштана Андрія Павловича.

НАГОРОДЖЕННЯ

За багаторічну і плодотворну роботу в Українському товаристві глухих колишню голову Черкаського облвідділу тов. Ганчицьку Марію Петрівну нагороджено грамотою президії Центрального правління УТОГ і грошовою премією.

ЗАВЖДИ СЕРЕД ЛЮДЕЙ

Багато чудових людей працює в системі УТОГ. У кожного свій трудовий шлях, своя біографія, але всіх об'єднує одне прагнення: сумлінно, з честю виконувати доручену справу, вміло справлятися зі своїми обов'язками.

Нещодавно друзі, товариші по роботі проводжали на пенсію одного із найстаріших членів УТОГ, Марію Петрівну Ганчицьку. Так, це справді заслужений сумлінною тридцятирічною працею відпочинок. А позаду великий трудовий шлях...

Нелегким було дитинство Марії. Бідність, злиденність бачила дівчинка. Адже велику сім'ю з семи чоловік годував тільки один батько, який працював вантажником, а потім стрілочником на залізниці.

Лихо звалилося раптово — після тяжкої хвороби семирічна Марія втратила слух. Вже незабаром почала вчитися в Ярославській школі для глухонімих дітей. Та провчившись 5 років, Марії довелося залишити школу і піти працювати ученицею-фасувальницею в артіль інвалідів в Ярославлі. Треба було якось допомогти батькові утримувати сім'ю.

Та жадоба до знань не давала спокою, і в серпні 1931 року за путівкою Ярославського облсоцзабезу Марія поїхала до Ленінградської профтехшколи. Згодом вона вчиться в Ленінградському індустріальному технікумі ім. Фрунзе, де її, активну і здібну студентку, було обрано делегатом II з'їзду ВТГ, що відбувся в Москві.

Після закінчення технікуму в 1936 році молодого спеціаліста було направлено на роботу в учбово-виробничу майстерню глухих. Ініціативний працівник, вона віддавала всі свої сили справі навчання та виховання молодих кадрів.

В Українське товариство глухих Марія Ганчицька прийшла в 1937 році, коли почала працювати в Запоріжжі завідуючою технічним навчанням на Запорізькому учбово-виробничому комбінаті глухонімих, а потім викладачем у вечірній школі робітничої молоді. І скрізь, де б не працювала Марія Петрівна, про неї відзивались, як про здібного, вмілого та дисциплінованого працівника, чуйного і вірного товариша по роботі.

Велика Вітчизняна війна перервала мирну працю радянських людей. Довелося Марії Ганчицькій працювати в Сибіру на одному з евакуйованих туди заводів. А потім, після війни, знову робота по вихованню глухих — на посаді заступника директора Запорізького УВК. Як приємно було бачити наслідки благородної справи виховання юнаків та дівчат, які успішно оволодівали спеціальностями слюсарів, токарів, складальників.

Та обставини вимагали залишити улюблену роботу (маленький син залишався вдома без догляду) і перейти працювати в Запорізький Будинок культури на посаду художнього керівника. І тут, на новій посаді, Марія Петрівна багатосил і енергії віддавала роботі. Успішно поєднуючи талант художнього наставника з вмілим керівництвом, вона заслужила любов і повагу всього колективу.

Самовіддану роботу Марії Ганчицької було оцінено — її відкликали в розпорядження ЦП УТОГ.

Досвід роботи на посаді художнього керівника в Запорізькому Будинку культури пригодився в Києві. Від бібліотекаря та культмасовика до директора Київського Будинку культури — ось шлях, який пройшла Марія Петрівна завдяки сумлінному ставленню до роботи, організаторським здібностям та чуйному ставленню до людей.

Активний, невтомний керівник, вимогливий як до себе, так і до підлеглих, Марія Петрівна, працюючи інспектором оргвідділу ЦП УТОГ, весь час намагалася знайти нові, ще не перетворені в життя методи та форми оргмасової роботи.

У 1954 році Марію Петрівну Ганчицьку було висунуто на посаду голови Черкаського облвідділу УТОГ, який тільки-но почав організовуватись. Довелося все починати, як кажуть, на голому місці. «А чи справлюсь? Адже голова облвідділу — це не просто керівник, це, перш за все, людина серед людей. Треба бути чуйною, справедливою, уважно ставитися до їх турбот і переживань».

Та всі сумніви Марії Петрівни були даремними. Завдяки своїй енергійності, відданості роботі, вона користується заслуженою повагою і авторитетом.

Довголітню та плідну роботу Марії Петрівни в Товаристві, а також більш, ніж 14-річне незмінне керівництво Черкаським облвідділом УТОГ високо оцінено. Вона неодноразово нагороджувалась почесними грамотами президії ЦП УТОГ.

Можна впевнено сказати, що Марія Петрівна пішла на заслужений відпочинок з почуттям виконаного обов'язку перед Українським товариством глухих. Більше 30 років віддано сумлінному служінню благородній справі виховання молодих кадрів — гідних будівників комунізму.

В. САПОЖНИКОВА.

ПЕРЕТВОРЕННЯ, ГІДНІ НАСЛІДУВАННЯ

Поряд з іншими переможцем попереднього етапу огляду культури виробництва визнано колектив Донецького УВП.

За останні два роки тут реконструйовано старі і збудовано нові приміщення цехів, їх оснащено новою високопродуктивною технікою. Власними силами змонтовано і введено в експлуатацію три конвейєри. На них провадиться складання електроустановочних виробів. В цехах стало просторіше, достатньо світла, тепла і свіжого повітря, добре опорядженні робочі місця, квіти. Все це сприяє підвищенню продуктивності праці.

Редакція «Нашого життя» звернулася до працівників підприємства з проханням поділитися досвідом боротьби за високу культуру виробництва. Цей досвід вартий наслідування колективами інших підприємств.

МЕХАНІЗАЦІЯ ВИРІШУЄ УСПІХ

Колектив нашого підприємства особливу увагу приділяє запровадженню нової техніки та передової технології, механізації трудомістких процесів. Багато допомагає нам у цьому відділ техінформації Проектно-конструкторського бюро УТОГ, досвід передових підприємств, а також раціоналізаторські пропозиції робітників і інженерів. Лише за два минулих роки переведено на конвейєр складання електроустановочних виробів, механізовано розкрутку різьбових знаків з пластмасових деталей після пресування, замінено свердління отворів у пластмасових деталях прошивкою спеціальним пристосуванням; встановлено вантажопідйомник для транспортування напівфабрикатів із підготовчого відділення на дільницю складання електроустановочних виробів. Ручне полірування алюмінієвих кронштейнів для карнизів замінено рідинним поліруванням, а шліфування різьбових знаків пресформ — вихровою нарізкою за допомогою пристосування, встановленого на токарному верстаті.

До 1968 року електроустановочні вироби у нас складали на окремих столах. Кожна з робітниць при цьому виконувала по декілька операцій. Деталі і окремі вузли горою нагромаджувалися на робочих місцях, ящики захаращували проходи, що, звичайно, псувало загальний вигляд цеху, заважало транспортуванню готової продукції. Тому складання патронів і вимикачів перевели на конвейєр, а всі допоміжні операції (нарізка різьби, складання контактів тощо) зосередили в одному місці. На кожному з трьох конвейєрів запровадили пооперацийний контроль і пакування виробів.

Всі ці та інші заходи вкрай змінили умови праці робітників, підвищили продуктивність праці та культуру виробництва, поліпшили якість продукції.

Колектив нашого підприємства активно включився в змагання за гідну зустріч Ленінського ювілею. За цей час намічено здійснити ще ряд заходів, направлених на дальшу механізацію і автоматизацію виробництва.

В. ПІКУР.
Заступник директора по виробництву.
В. ТЕРЬОХІН.
Начальник виробничого відділу.

На фото: в цеху складання електроарматури багато світла і квітів, свіже повітря. Все це створює робітникам нормальні умови для високопродуктивної праці.

На фото: Л. Дроб'ященко — слюсар-інструментальник, кращий раціоналізатор підприємства за роботою.

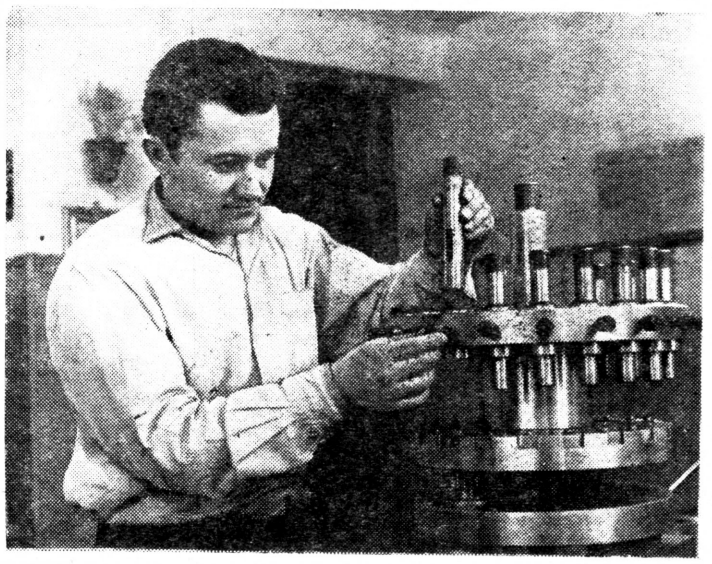

НОВА ЕКОНОМІЧНА СИСТЕМА: ЦЕ — ВИГІДНО!

За новою системою планування та економічного стимулювання наше підприємство почало працювати вже з початку минулого року. Слід зазначити, що зустрів її в нас дехто не без сумніву. Та вже перші місяці праці по-новому довели, що підприємство почало працювати злагодженіше, стало більш рентабельним. Плани по основних техніко-економічних показниках, по продуктивності праці набагато перевиконувались, а середня заробітна плата робітників та інженерно-технічних працівників зростала. Збільшились фонди матеріального заохочення та соціально-культурних заходів, що дало можливість активізувати роботу спортивних секцій, придбати спортінвентар тощо.

За рахунок фондів соціально-культурних заходів і житлового будівництва спорудимо в недалекому майбутньому оздоровчу базу на березі Азовського моря.

І, нарешті, ще один новий вид заохочення — тринадцята зарплата. За 1968 рік трудівники підприємства, згідно стажу роботи, додатково до зарплати в цілому отримали 13 тисяч карбованців. Це ще одне підтвердження того, що нова економічна реформа досить вигідна підприємству і робітникам. Вона надає можливість добиватися ще кращих успіхів у всій діяльності підприємства.

Р. МИРОПОЛЬСЬКА.
Старший економіст.

ПЕРШІ КРОКИ

Творча бригада по науковій організації праці створена на нашому підприємстві з початку другого півріччя минулого року. До її складу ввійшли представники всіх цехів і дільниць. Вони разом з передовими виробничниками визначали вузькі місця на всіх дільницях виробництва, намітили конкретні заходи для усунення недоліків та слідкували за своєчасним запровадженням заходів у виробництво.

Протягом минулого року за допомогою бригади НОП було запроваджено близько 10 раціоналізаторських пропозицій із загальним економічним ефектом 3,6 тисячі карбованців. Особливо слід відмітити вагомий внесок в цю справу старшого наладчика дільниці гальванопокриття А. Давидовського, який разом з робітником дільниці А. Горбій та іншими реконструювали гальванічні ванни, що дало можливість підвищити продуктивність праці майже на 15 процентів. Вивільнено також одного робітника для використання на іншій роботі зі середньорічним фондом заробітної плати 1,2 тисячі карбованців.

Конструктори підприємства розробили уніфікацію деталей, штампів, що позитивно вплинуло не лише на підвищення продуктивності праці, але й на поліпшення якості штампів та ритмічність випуску оснастки. Велика допомога в цьому слюсарів інструментального цеху П. Жили та Л. Дроб'ященка. Вони запропонували замість однорядного штампу на деталь «шайба-накладка» запровадити чотирирядний, замість дворядного штампу деталь «клема» — чотирирядний і трирядного «основа контакта вимикача» — семирядний штамп.

За допомогою членів творчої бригади НОП запроваджено у виробництво техніко-обґрунтовані норми з економічним ефектом півтори тисячі карбованців.

Важливу роботу по дальшому запровадженню наукової організації праці передбачається провести і в нинішньому році.

Ф. КЛИМЕНКО.
Інженер по науковій організації праці.

В успіхи Донецького УВП щодо виробничо-господарської діяльності, зокрема культури виробництва, гідний вклад вніс колектив електроарматурного цеху.

Серед робітників цеху заслуженою повагою користується пресувальниця Ніна Дяченко. Працює вона на підприємстві всього кілька років. Але за цей час проявила себе, як здібна, дисциплінована трудівниця. Ніна Дяченко — ударниця комуністичної праці, норми виробітку виконує на 130 процентів.

На фото: Н. Дяченко за роботою біля преса.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

У РАХУНОК ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ

«Гідно зустрінемо 100-річчя з дня народження В. І. Леніна» — під таким девізом працюють нині всі виробничники нашого підприємства і особливо передовики. Серед них — ветерани, що трудяться на підприємстві близько 15 років, і молодь, яка стала за верстати і конвейєри зовсім недавно.

Г. Медведєва — пресувальниця деталей для електроустановочних виробів. Продукція, яку вона виготовляє вже багато років, відмінної якості. Щоденно перевиконує змінні завдання, бореться за економію матеріалу. Її фотографія постійно знаходиться на Дошці пошани. З нею змагається молода пресувальниця Н. Дяченко, яка за короткий час вже здобула пошану серед всього колективу.

Взірцем для своїх товаришів по роботі служать також складальники електроарматурного цеху тт. Годло, Татаринцева, Яценко, пресувальники К. Бутенко, Н. Барабаш, Г. Біяк, шліфувальники карнизів тт. Скрябов, Скрипник, слюсарі-інструментальники Е. Тельтевський, Л. Дроб'ященко, токарі Р. Секачов, В. Снопик та багато інших. Вони виконали план четвертого року п'ятирічки і вже трудяться в рахунок наступного року.

Т. СЕЗОНОВА.
Наш нештат. кор.

Для покращання умов праці

З метою покращання умов праці та культури виробництва на підприємстві проведено реконструкцію опалювальної системи з безпосереднім підключенням її до центральної квартальної котельні з газовим опаленням.

До цього ми змушені були мати на підприємстві дві котельні, в яких працювало шість кочегарів. За опалювальний сезон витрачалось біля 400 тонн вугілля. До того ж, котельні часто не забезпечували необхідної температури в цехах, що, в свою чергу, впливало на продуктивність праці робітників. Після того, як тепло почало поступати з центральної системи, умови праці значно покращились, котельню було ліквідовано, від чого підприємство має й економічний ефект.

І. АБРАГАМОВ.
Головний енергетик.

ДОПОМОГЛИ ЛЮДИНІ

Житель села Гориця Славутського району Хмельницької області глухий В. Стецюк не міг працювати через свої фізичні вади. Правління міжрайвідділу вирішило допомогти йому оформити пенсію по інвалідності. Та це виявилось не так просто.

Славуцька районна ЛТЕК відмовилась дати В. Стецюку другу групу інвалідності. Тоді його за клопотанням міжрайвідділу направили на огляд в Яблунівську лікарню Хмельницької області. Медичний висновок про здоров'я В. Стецюка працівники лікарні надіслали на адресу Славуцької райлікарні, але місцеві медики заявили: ніяких документів вони не одержували.

Але після довгих розшуків медичний висновок знайшовся. Як виявилося, ця бюрократична тяганина сталася внаслідок несумлінного ставлення до своїх обов'язків деяких працівників Славуцької райлікарні.

Тепер справедливість перемогла. В. Стецюку призначили пенсію по інвалідності по другій групі.

Поки тривала тяганина, міжрайвідділ УТОГ влаштував трьох дітей В. Стецюка в школу-інтернат, а райвиконком за клопотанням правління МРВ звільнив їх батьків від плати за навчання.

Таких випадків допомоги членам УТОГ з боку міжрайвідділу можна навести чимало. Людина з її турботами завжди в центрі уваги нашої організації.

А. АРІН.
Наш нештат. кор.

Славута.
Хмельницька обл.

Після виступу „Нашого Життя"

„Загублена слава"

У критичній замітці, надрукованій під таким заголовком в № 8 газети від 22 лютого нинішнього року, йшлося про недоліки політмасової та виховної роботи, бруд у робітничому гуртожитку Черкаського учбово-виробничого підприємства. Секретар парторганізації УВП Г. Губко повідомив редакцію, що факти, зазначені в замітці, повністю підтвердилися. Замітка обговорювалася на розширеному засіданні партбюро, раді гуртожитку та загальних зборах його мешканців. Коменданту М. Коваленко і вихователькі Л. Пироговій вказано на недостатню організаційну і виховну роботу. Приймаються заходи для повного забезпечення гуртожитку всім необхідним інвентарем. Встановлено тут також чергування працівників підприємства.

Чемпіон області

Першість Запорізької облпрофради з шахів виборювали 12 найсильніших спортсменів — кандидатів у майстри спорту. Турнір тривав два тижні.

Звання чемпіона області і золоту медаль завоював член УТОГ, робітник автозаводу «Комунар» Петро Васьковцов. Він має 8 очок з 11 можливих, випередивши своїх суперників на одне очко.

С. МОРДУШЕНКО.

Переможців нагороджено

В гуртожитку Дніпродзержинського УВП відбувся шаховий турнір. У змаганні взяли участь 16 шахістів.

Перше місце зайняв Петро Могиленко, а друге і третє — Павло Гусак та Лазар Черняк.

Переможців турніру нагороджено цінними подарунками.

М. ПІКУШ.
Вихователь гуртожитку.

На другому пленумі Центрального правління УТОГ вказувалось на те, що керівники Одеського УВП-1 використовують учнів груп виробничого навчання на різних роботах.

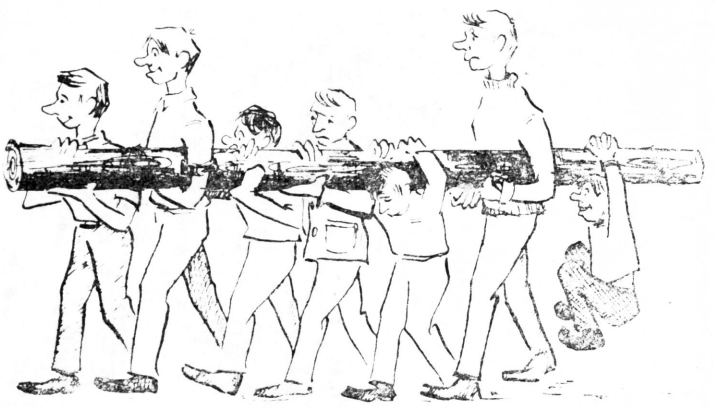

«Нове» у навчанні столярної справи.

Мал. І. ГОЛУБЄВА.

СТВОРЕННЯ ДОБРОГО НАСТРОЮ

Стверджують, що добрий настрій — запорука здоров'я, що це успіх в роботі і навчанні, в спортивних змаганнях, успіх у всьому.

Два вихідні дні. Як їх провести, як організувати дозвілля, як створити хороший настрій? Такі питання не раз ставили перед собою працівники Чернігівського Будинку культури.

Насамперед, треба сказати, що добрий настрій створюється нами самими. Влітку це питання вирішується легше. Поїздки за місто, на річку, в ліс, спортивні змагання на стадіонах тощо. А взимку доводиться бути більш винахідливими.

Цього разу працівники Будинку культури запросили вчителів і учнів вечірньої робітничої школи глухих взяти участь в організації вечора «КВН». Нам потрібно було створити команду, розробити програму, підшукати назву команді. Нашими суперниками в цьому змаганні намічалась команда глухих міста.

З немалими труднощами, в порівняно короткий строк, наша команда «Турист» була готова почати змагання. Але в останню годину нас повідомили, що назву «Парус» наші суперники змінили. Тепер у них інша назва — «Чайка».

Знову хвилювання, довелось переробляти емблему, подарунки для команди. Наші символічні голуби парусники з білими вітрилами вже були непотрібними.

Отже, щоб створити цікаву програму і добрий настрій для глядача, треба самому трохи понервувати, хоч без цього, при добрій організації справи, можна було б обійтись.

Природньо, що ми хвилювались, бо виступали вперше. Команда «Чайка» мала досвід, тому поглядала на нас звисока.

Вечір пройшов добре. Сміх у глядачів викликало змагання капітанів команд, які намагалися надіти хитромудрі фартухи із перехрестям на спині. Журі дало об'єктивну оцінку, хоч з боку ведучих відчувалось неоднакове ставлення до команд. Перемогла команда «Турист».

Наприкінці хочеться сказати, що наша перемога — добрий урок для нас і команди «Чайка». Зайвий раз доведено, що до змагань треба серйозно готуватись. Найголовнішим я вважаю, що проведення вечорів «КВН» не тільки розвага; такі змагання повинні розширювати знання людини, збагачувати її духовно і, звичайно, створювати добрий настрій.

Г. БОЯРЧЕНКО.
Вчителька Чернігівської вечірньої школи робітничої молоді.

На фото: момент виступу на вечорі «КВН» в Чернігівському Будинку культури глухих.

Фото М. ЖАДАНА.

ПРОБЛЕМИ, ДУМКИ, ВИСНОВКИ

ДОСЛІДНИК ПРИЙШОВ У ШКОЛУ

З кожним роком все тіснішими стають зв'язки між дефектологами. Наукові працівники ширше розгортають науково-дослідницьку роботу в школах, а вчителі-практики зміцнюють відносини з інститутами педагогіки, психології, кафедрою сурдопедагогіки Київського педагогічного інституту ім. О. М. Горького, Республіканським учбово-методичним кабінетом.

Однією з характерних рис нашого часу є тісна творча співдружність між науковими працівниками та практиками. Причому, термін «науковці» та «практики» зараз вже не можна розглядати у так званому «чистому» вигляді. Десятки вчителів успішно експериментують, займаються дослідницькою роботою, працюють науковими кореспондентами, пишуть підручники, беруть активну участь у розробці навчальних програм, працюють над важливими дослідницькими темами. Серед таких вчителів добре відомі імена Т. І. Тихонюк, Н. М. Вишневської, Н. Ф. Феріної, О. В. Ісакової та багатьох інших.

У свою чергу, наукові працівники ведуть велику практичну роботу, працюють над апробацією висунутих гіпотез, ведуть копітку роботу по вивченню педагогічного досвіду. Результатом такої співдружності є цілий ряд збірників, що висвітлюють досвід роботи вчителів, спільні праці в галузі розробки складних проблем тощо.

Дослідник прийшов у школу — і це позитивно вплинуло на навчальний процес, на самий підхід до окремих питань, на розв'язання ряду положень, що обумовлюють успішне вирішення тих чи інших проблем.

Викриваючи окремі недоліки у навчальному процесі, наукові працівники та методисти шукають ефективні засоби щодо їх усунення. Отже, той, хто досліджує те чи інше питання, повинен мати об'єктивні дані, спостерігати реальні картини стану. Відсутність або недостатня кількість даних може бути однією з основних причин неправильних висновків. Між тим, багато педагогів ще й сьогодні цього не враховують. Зрозуміло, що один або навіть група осіб, які займаються розробкою даної теми, не мають змоги особисто у стислі строки охопити великий контингент учнів. Тому поряд з дослідженнями, що особисто проводять автори, до ряду шкіл надсилаються інструкції, методики, експериментальний матеріал для того, щоб вчителі на місці провели таку ж роботу.

Наприклад, протягом останнього часу Лабораторія по проблемах навчання та виховання глухих, створена Центральним правлінням УТОГ, а також відділ дефектології Науково-дослідного інституту педагогіки УРСР займаються вивченням рівня інтелектуального розвитку учнів. Зокрема, ведеться перевірка рівня розвитку знань учнів з навчальних предметів. Наукові працівники особисто виїздять до ряду шкіл, у тому числі до вечірніх шкіл робітничої молоді для глухих, де разом з вчителями, досліджуючи стан знань учнів з навчальних предметів, намагаються з'ясувати причини тих чи інших недоліків, знайти шляхи їх усунення.

Необхідно відмітити, що більшість педагогів з належним розумінням відносяться до зазначених заходів. Особливо з великою вдячністю слід згадати імена таких сурдопедагогів, як Г. Остренська та Л. Смирнова (Київ), М. Чараєва (Жданов), Ф. Бойко (Луганськ), А. Павленко (Чернівці), Л. Файвишенко (Львів) та багато інших. Саме вони, відверто викриваючи недоліки в навчальному процесі, намагаються спільно з методистами та науковцями вжити ефективних заходів щодо його поліпшення. Між тим доводиться стикатися і з такими випадками.

До школи надійшов пакет з інструкціями та завданнями для школярів певних класів. Працівники інституту просять адміністрацію та вчителів даної школи допомогти їм у вирішенні поставленого завдання. Дослідники сподіваються, що одержані дані допоможуть їм, таким чином, порівняти результати, встановити причини тих чи інших відхилень та намітити шляхи до їх усунення.

І от зі школи надходять матеріали, якими, по суті, не можна скористатись. Марно витрачено час, марні сподівання... Учнів просто змусили переписати текст, замість того, щоб виконати певне завдання (переказ, диктант тощо). Школярі переписали його механічно, навіть, не усвідомивши змісту. В процесі переписування тексту деякі з учнів прийняли велику букву «і» за цифру «1». А в інших роботах помічено, що слово в середині рядка написане в такий спосіб, як це робиться при його переносі, але в одному рядку («соціалістична» та ін.). В ряді випадків учитель не звертає уваги на подібні факти і оцінює всі роботи позитивними оцінками.

В одній з вечірніх шкіл вчитель сам пише твір за картиною, записує його на дошці і пропонує учням переписати його на аркушах із штампом школи. Учні (дорослі люди), безумовно, добре розуміють, що виконують відповідальну роботу (адже на листочку штамп); записують твір всі 12 учнів однаково, слово в слово і, дивлячись в очі своєму наставникові і «рятівникові», подають виконану роботу. Вчитель ставить оцінки (зрозуміло, що всі позитивні) і... з почуттям виконаного обов'язку надсилає «роботи» до інституту.

На запитання про труднощі такі вчителі часто відповідають, що труднощів зовсім не було. Виставлені оцінки, мабуть, повинні підтвердити такі висновки. А є й такі педагоги, які просто повертають надіслані пакети з приписками про те, що завдання важкі й недоступні для даного контингенту. Інші намагаються висунути «переконливі» докази того, що вказані вище роботи (хоча б твір, диктант тощо) проводити нема ніякої рації. На поставлені запитання, як правило, не дається вичерпних відповідей. За категоричними, гучними фразами явно пробивається професійна безпорадність, нікчемність. Порівнюючи одержані результати від такої категорії працівників, приходиш до висновку, що цей кричущий анахронізм у житті спеціальної школи завдає великої шкоди справі освіти та вихованню учнів, розвиткові сурдопедагогіки.

Такт дослідника не дозволяє назвати імена винуватців згаданих вище фактів. Хочеться сподіватись, що в школах, педагогічних колективах буде проведено відповідну роботу і повністю усунено вказані недоліки.

Радянська школа успішно долає нові рубежі. Розвиток радянської освіти захоплює і вражає своїми масштабами. Успіхи у цій грандіозній справі багато в чому обумовлені тим, що сьогодні в школу прийшов педагог, який уособлює в собі якості вчителя і експериментатора, вихователя і дослідника.

Ед. ПУЩИН.

Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Київ, друк. УВП-3.
Зам. 439 5040. 69 р.